

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa J. C.
przeciwko Urzędowi Miasta i Gminy w K.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 8 października 2019 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 11 maja 2018 r., sygn. akt III Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 11 maja 2018 r., III Pa (...) Sąd Okręgowy w K. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w K. z 12 grudnia 2017 r., IV P (...), zasądzający na rzecz J. C. (powód) od Urzędu Miasta i Gminy w K. (pozwany) kwotę 30.720 zł wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę tytułem wyrównania wynagrodzenia za pełnienie innych obowiązków, niż wskazane w umowie o pracę, w ten sposób, że oddalił powództwo.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniósł powód, zaskarżając go w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której powód upatruje w naruszeniu przez Sąd Okręgowy art. 382 w związku z art. 233 § 1 w związku z art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez brak wskazania w uzasadnieniu skarżonego wyroku na podstawie jakich okoliczności i przeprowadzonych w

postępowaniu pierwszoinstancyjnym dowodów Sąd Okręgowy w K. doszedł do przekonania, całkowicie odmiennego od wyrażonego przez Sąd pierwszej instancji, o istnieniu zgody powoda na zmianę treści jego stosunku pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dotyczącym podobnych stanów faktycznych jak w niniejszej sprawie ale regulowanych w całości przez Kodeks pracy wyjaśniono już, że jeżeli po upływie trzymiesięcznego okresu, o którym mowa w art. 42 § 4 k.p., pracownik nadal wykonuje obowiązki, do których został oddelegowany i stan ten akceptuje, to można przyjąć, że doszło w sposób dorozumiany do zawarcia porozumienia zmieniającego warunki pracy (wyroki Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2005 r., II PK 103/05, LEX nr 448052; z 14 stycznia 2010 r., I PK 155/09, LEX nr 574520). Orzecznictwo Sądu Najwyższego dopuszcza także sytuację, w której w wyniku czynności dorozumianych doszło do modyfikacji - także na niekorzyść pracownika - treści stosunku pracy i warunków zatrudnienia (wyrok Sądu Najwyższego z 20 czerwca 2007 r., I PK 28/07, LEX nr 898822).

Na takiej koncepcji modyfikacji treści stosunku pracy powoda z pozwanym opiera się zaskarżone orzeczenie. Z ustaleń faktycznych wynika wyraźnie, że powodowi nie powierzono wykonywania innej pracy niż przewidziana w umowie o pracę w trybie art. 21 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz.U. z 2019 r., poz. 1282, dalej jako ustawa o pracownikach samorządowych) lub art. 42 § 4 k.p., a zatem niezależnie od jego woli i bez dodatkowego wynagrodzenia. Z ustaleń tych wynika w wystarczającym dla Sądu Najwyższego (z punktu widzenia art. 328 § 2 k.p.c.) stopniu, że powodowi powierzono dodatkowe obowiązki (a nie wykonywanie innej pracy). Powierzenie to odbywało się za zgodą powoda (vide odbiór aktu powierzenia w aktach osobowych powoda i brak kwestionowania decyzji pracodawcy do czasu rozstrzygnięcia postępowania konkursowego w przedmiocie obsady stanowiska komendanta straży miejskiej). Z tytułu wykonywania tych dodatkowych obowiązków powód otrzymywał

dodatkowe wynagrodzenie. Bazując na okoliczności wykonywania przez wiele lat tych dodatkowych obowiązków przez powoda oraz nie mając w sprawie ustalenia co do sprzeciwu dalszego wykonywania tych obowiązków po upływie terminu przewidzianego w art. 21 ustawy o pracownikach samorządowych, Sąd drugiej instancji mógł zasadnie przyjąć, że doszło do modyfikacji treści stosunku pracy łączącego powoda z pozwaną, a nie do bezprawnego zachowania pracodawcy w postaci nadużycia instytucji tymczasowego delegowania pracownika do innej pracy niż umówiona. W tych okolicznościach nie można mówić o oczywistym naruszeniu art. 382 w związku z art. 233 § 1 w związku z art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez niewskazanie dowodów, z których wynikałaby zgoda powoda na zmianę treści stosunku pracy.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.